

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1190/2018
31.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Миролуба Томића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољени прелазак државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милана Дробњаковића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Пријепољу Кв 63/18 од 22.06.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 448/18 од 25.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милана Дробњаковића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Пријепољу Кв 63/18 од 22.06.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 448/18 од 25.07.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Решењем Основног суда у Пријепољу Кв 63/18 од 22.06.2018. године, одлучено је да се од окривљеног АА који је правноснажном пресудом Основног суда у Пријепољу 2-СПК 96/17 од 29.09.2017. године, оглашен кривим због кривичног дела недозвољен прелазак државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. КЗ и кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца, одузме путничко моторно возило марке „...“ рег. ознаке ..., број шасије

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 448/18 од 25.07.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и лица чија су права повређена, то јест власника возила ББ, изјављене против решења Основног суда у Пријепољу Кв 63/18 од 22.06.2018. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног АА, адв. Милан Дробњаковић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде

закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијана решења укине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милана Дробњаковића, у односу на повреду закона – битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је неоснован, док у осталом делу захтев је недозвољен, односно нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног, АА адв. Милан Дробњаковић, у захтеву за заштиту законитости наводи да је доношење побијаних решења учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер по ставу браниоца правноснажном пресудом Основног суда у Пријепољу 2-СПК 96/17 од 29.09.2017. године, већ је одлучено о мери безбедности и том приликом је окривљеном АА изречена мера безбедности одузимања предмета, па је о мери безбедности правноснажно одлучено, те је првостепени суд чак и у случају „евидентног пропуста да пресудом обухвати сваки предмет у оквиру изречене мере безбедности који је био предвиђен споразумом, накнадно не може одузимати од окривљеног предмете јер је о томе већ правноснажно одлучено“ .

Изложени наводи захтев за заштиту законитости у погледу повреде закона којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП (правноснажно пресуђена ствар) по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, већ је истицао у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован, а за ту оцену и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда да се не ради о пресуђеној ствари, на страни три став један образложења другостепеног решења изнео разлоге које као правилне прихвата и Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Поред изнетог, из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Основног суда у Пријепољу 2-СПК 96/17 ЗК 96/17 од 29.09.2017. године, окривљени АА изреком под један оглашен кривим због кривичног дела недозвољен прелазак државне границе и кријумчарење људима из члана 350. став 2. КЗ у извршењу којег је употребљено путничко возило марке „...“ рег.ознаке Ставом 5. члана 350. КЗ прописано је обавезно одузимање средстава намењених или употребљених за извршење дела из става 1. до 3. овог члана.

Чланом 5. споразума о признању кривичног дела надлежни јавни тужилац и окривљени су се сагласили да због извршења кривичног дела из члана 350. став 2. КЗ суд окривљеном изрекне меру безбедности одузимања предмета и то путничког возила марке „...“ рег.ознаке ... број шасије ... сходно члану 87. КЗ.

Наведеном правноснажном пресудом, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела недозвољен прелазак државне границе и кријумчарење људима из члана 350. став 2. КЗ и кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, за која дела су му утврђене појединачне казне затвора и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца, а у складу са чланом 7. Споразума о признању кривичног дела.

Међутим, на основу члана 87. став 1. КЗ у вези члана 230. став 3. и 4. КЗ, мера безбедности одузимања предмета, правноснажном пресудом изречена је окривљеном само у односу на кривично дело кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ (члан 6. споразума о признању кривице), док је суд пропустио да донесе одлуку о мери безбедности у односу на кривично дело недозвољен прелазак државне границе и кријумчарење људима из члана 350. став 2. КЗ (члан 5. споразума о признању кривице).

Због оваквог пропуста суда, странкама није дозвољена жалба на пресуду којом се прихвата споразум о признању кривичног дела (члан 319. став 3. ЗКП), већ се такав пропуст може отклонити применом одредбе члана 535. став 3. ЗКП према којој решење о одузимању предмета доноси суд и кад је у пресуди којом је оптужени оглашен кривим, или решењу о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења пропуштено да се донесе таква одлука.

Управо на тај начин је и поступио суд у побијаним решењима, јер то што је правноснажном пресудом одлучено о мери безбедности у односу на једно кривично дело, не значи да се ради о пресуђеној ствари и у односу на кривично дело за које је обавезно одузимање предмета употребљених за извршење кривичних дела, за које је пропуштено да се о тој мери одлучи.

Са изнетих разлога, по оцени овог суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адв. Милана Дробњаковића, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је неоснован.

Захтев за заштиту законитости поднет је и због кршења основних људских права и то одредби члана 32., 33. и 34. Устава Републике Србије. Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3), према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Како подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописани садржај.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, при чему у образложењу поднетог захтева не наводи због чега сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда закона. Како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога члан 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, те како је бранилац окривљеног у захтеву само истакао повреду из члана 439. тачка 3) ЗКП не дајући разлоге због којих сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда, Врховни касациони суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу нема законом прописан садржај (члан 484. ЗКП).

Наводима захтева се указује и то да је изрека побијаних решења неразумљива, што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а која повреда не представља у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у делу којим је захтев одбацио јер исти нема законом прописани садржај, те и на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.